

“मीठे बच्चे- यो पुरानो दुनियाँ अब माटोमा मिलेर धुलोपीठो हुन्छ, त्यसैले यो धुलोमा मिल्ने दुनियाँबाट आफ्नो बुद्धियोग निकालिदेऊ।”

प्रश्न:- मनुष्यहरूको कुनचाहिँ चाहना एक बाबाले नै पूरा गर्न सक्नु हुन्छ?

उत्तर:- मनुष्य चाहन्छन् शान्ति होस्, तर अशान्त कसले बनायो, यो जान्दैनन्। तिमीले उनीहरूलाई बताउँछौ- ५ विकारले नै सबैलाई अशान्त गरेको हो। यो सृष्टिमा जब पवित्रता थियो तब शान्ति थियो। अब बाबा फेरि पवित्र प्रवृत्तिमार्ग स्थापना गर्नुहुन्छ, जहाँ सुख-शान्ति सबै हुन्छ। मुक्ति-जीवनमुक्तिको मार्ग बाबा बाहेक कसैले बताउन सक्दैन।

गीत:- इस पाप की दुनियाँ से...

ओम् शान्ति। यो कसको सत्सङ्ग हो? मनुष्य सत्सङ्गमा जब जान्छन् कुनै न कुनै साधु, सन्त, महात्मा आदि गद्दीमा बसेर शास्त्र आदि सुनाउँछन् तर त्यहाँ लक्ष्य, उद्देश्य केही पनि रहँदैन। सत्सङ्गबाट के प्राप्ति हुन्छ यो कसैलाई पनि थाहा छैन। यस्तो पनि होइन- गुरुका केवल शिष्य (अनुसरणकर्ता) मात्र उनको सम्मुख आउँछन्। जसले चाह्यो त्यो गएर बस्छ, शिष्य होस् वा कोही पनि होस्, कुनै पनि धर्मको होस्। सम्झन्छन्- फलानो महात्मा आएको छ, तुरुन्त दौडिन्छन्। त्यसलाई भन्छन्, सत्सङ्ग। महात्मा आदिले कुनै न कुनै वेद-शास्त्रको नै कुरा सम्झाउँछन्। वास्तवमा सत्य परमात्मा त एउटै हुनुहुन्छ। बाँकी हुन् मनुष्यका सङ्गत। सत्य परमात्माले नै नरबाट नारायण बन्ने सत्य कथा सुनाउनु हुन्छ। सत्य नारायणको कथा हुन्छ, पूर्णिमाको दिन। अहिले तिमी जान्दछौ-सच्चा-सच्चा पूर्णिमा त यो हो जबकि रातबाट दिन हुन्छ। तिमी १६ कला सम्पूर्ण बन्छौ। वास्तवमा ज्ञान सूर्यलाई त कहिल्यै ग्रहण लाग्न सक्दैन। ग्रहण त यी सूर्य-चन्द्र आदिलाई लाग्छ, जसले पृथ्वीलाई उज्यालो गर्छन्। ज्ञानसूर्य त हुनुहुन्छ नै सबैलाई उज्यालो दिनेवाला। उहाँको नै महिमाको गायन छ- ज्ञान सूर्य प्रगटा... यहाँ त तिमीहरू सबै बच्चाहरू बसेका छौ। नयाँलाई अनुमति दिइन्। तिनीहरू त केही बुझ्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी बच्चाहरूको नै सम्मुख आउँछु, पाप आत्माहरूलाई आएर पुण्य आत्मा बनाउँछु, मन्दिरमा रहने लायक बनाउँछु। त्यो हो पावन दुनियाँ शिवालय। शिवले स्वर्गको रचना गर्नुभयो, त्यसमा को रहन्छन्? देवी-देवताहरू, जसको चित्र मन्दिरमा राख्छन्। तिमीलाई थाहा छ- ५ हजार वर्ष पहिले यी देवी-देवताहरू यहाँ रहन्थे, स्वर्गमा राज्य गर्थे। कहिले राज्य गरे, कसरी राज्य पाए- यो दुनियाँले जान्दैन। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- त्यो नयाँ दुनियाँ थियो, यो पुरानो दुनियाँ हो। भक्तहरूले भन्दछन्- नयाँ दुनियाँ, नयाँ संसार होस्, वर्ल्ड अलमाइटी राज्य होस्। आत्माको बुद्धिमा आउँछ यहाँ देवी-देवताहरूको राज्य थियो। तर यी विचाराहरूलाई थाहा छैन- यो अलमाइटी अथरिटिको राज्य कहिले र कसले स्थापना गरे? कुनै समय त थियो अवश्य। जान्दछौ- यो सृष्टि सुनको पंक्षी थियो। तिमी अहिले कसको सङ्गमा बसेका छौ? कुनचाहिँ महात्मा आएका छन्? श्रीकृष्णले त भन्दैनन्- भगवानुवाच, म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिको ताला अब खुलिसकेको छ, जान्दछौ- यति सारा पुरानो दुनियाँ माटोमा मिलेर धुलोपीठो हुन्छ। मनुष्य शान्ति चाहन्छन् तर शान्ति कसले स्थापन गर्न सक्छ? पहिले त सोध्नु पर्छ, तपाईंलाई अशान्त कसले गन्यो? केही बताउन सक्दैनन्, यी पाँच विकारहरूले नै अशान्त गरेको हो। विश्वमा शान्ति तब

थियो जब पवित्रता थियो। पवित्र प्रवृत्तिमार्गमा नै मनुष्य धेरै सुखी थिए। अहिले अपवित्र, पतित प्रवृत्तिमार्ग भइसकेको छ। निशानी पनि छन्— मन्दिरमा देवताहरूको महिमा गर्छन्, हामी नीच पापी हौं, हम निर्गुण हारे में कोई गुण नाही। मनुष्य गाउँछन् तर जान्दैनन्। जब बाबा आउनुहुन्छ तब बच्चाहरूको लागि मेहनत गर्नुहुन्छ। बाबा आउनु हुन्छ नै बच्चाहरूको सम्मुख। यहाँ कोही साधु-सन्त आदि बसेको छैन। यी त देहधारी हुन्। तिम्पो नजर माथितिर छ। हामी शिवबाबा सँग सुन्छौ। कुनै देहधारीतिर दृष्टि छैन। कृष्ण पनि देहधारी बच्चा हुन्, गर्भबाट जन्म लिन्छन्। हरेक आत्माको आफ्नो देह छ। शिवबाबाको आफ्नो देह छैन। नाम त देह (शरीर) मा पर्छ। आत्माको नाम त आत्मा नै हो। भन्छन् पनि— महान् आत्मा, पाप आत्मा। पाप परमात्मा त कहिल्यै भनिदैन। फेरि आफूलाई परमात्मा कसरी भन्न सक्छन्? परमपिता परमात्मा त एकै हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ परमपिता, परमधाममा रहनुहुन्छ। तिमी भन्दछौ— परम आत्मा, सुप्रिम, उहाँ हुनुहुन्छ निराकार। उहाँलाई मिलाएर नाम परेको छ— परमात्मा। उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्। नयनहीनलाई राह देखाउनु होस् प्रभु, बुद्धि माथितिर जान्छ परमपिता तर्फ, जबकि सबै रहस्य बताउनेवाला उहाँ परमपिता परमात्मा नै हुनुहुन्छ। निर्वाणधामलाई मुक्तिधाम भनिन्छ। जो-जो आत्मा पहिले आउँछन् उनीहरू जीवनमुक्तिमा हुन्छन्, पछि फेरि जीवनमुक्तिबाट जीवनबन्धमा आउँछन्। बच्चाहरूलाई थाहा छ— पवित्रता, सुख, शान्ति हुन्छ नै सत्ययुगमा, जबकि एक राज्य हुन्छ। त्यसलाई अद्वैत राज्य भनिन्छ। फेरि द्वैत राज्य अर्थात् असुरको राज्य हुन्छ। पहिले त एक धर्म थियो, अहिले त अनेकानेक धर्म छन्। बच्चाहरूले यस सारा सृष्टि चक्रलाई राम्ररी नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछन्। अरू कहीं लक्ष्य, उद्देश्य छैन।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— यस वृक्षका बीजरूप परमात्मा माथितिर हुनुहुन्छ। पहिला-पहिला सत्ययुगको रचना हुन्छ। फेरि सत्ययुगबाट त्रेता बन्छ। सारा सृष्टि पुरानो तमोप्रधान बन्नु नै छ। अहिले तिमी पुरानो दुनियाँमा छौ। नयाँ भनिदैन। नयाँ सृष्टि त सत्ययुग थियो, कलियुगलाई पुरानो सृष्टि भनिन्छ। पुरानो बन्न पनि समय लाग्छ। पहिला नयाँ थियो अहिले पुरानो छ। आजकल सबैले चाहन्छन् नयाँ दुनियाँ होस्। वर्ल्ड अलमाइटी अथोरिटी राज्य होस्। देवी-देवताहरूको राज्य अलमाइटी अथोरिटीले नै स्थापना गर्नु भएको थियो। त्यतिखेर अन्य कुनै राज्य हुन सक्दैन। हरेक मनुष्य अलमाइटी अथोरिटी अर्थात् ज्ञानको सागर हुन सक्दैन। ज्ञानका सागर, सुखका सागर... यो महिमा एक परमात्माको हो। वर्सा पनि तिमीलाई उहाँबाट नै मिल्छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प आउँछु, आएर यस सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउँछु। फेरि आधा कल्पपछि यो राज्य भाग्य गुमाउँछौ, मायाबाट हार खान्छौ। मनबाट हारको कुरा होइन। मन त बिलकुल घोडा बन्छ, मायाले मनलाई उडाइदिन्छ। मायाले पनि भन्छ— वाह, हाम्रो सेनाबाट कोही त्यहाँ कसरी जान सक्छ! राम्रा-राम्रा महारथीहरू माथि पनि विजय प्राप्त गर्छ। तिम्पो माया सँग युद्ध छ। बाँकी त यो कुनै स्थूल हतियारको लडाइँको कुरा होइन। यो त माया माथि विजय प्राप्त गर्ने लडाइँ हो। बाँकी लडाइँ त चल्दै आएका छन्। पहिला तरबार थिए, फेरि बन्दुक निस्क्यो, अहिले त बम्ब निस्केका छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— हामी नै देवी-देवता थियौं। अरू सत्सङ्गहरूमा कसैले यो भन्दैनन्— हामी नै देवता थियौं, हामीले ८४ जन्म लियौं। अहिले हामी पतित बनिसकेका छौं, अब फेरि पावन बनिरहेका छौं। तिमी पनि नयनहीन थियौ, यी आँखाको कुरा होइन। यो ज्ञानको दिव्य चक्षुको कुरा

२०७५ श्रावण २३ बुधबार ८-०८-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 हो। आत्माले आफ्ना पितालाई भुलिसकेको छ। संन्यासीहरूले आत्मा सो परमात्मा भनिदिएका छन्। बाबा
 नै आएर तेस्रो नेत्र खोल्नु हुन्छ। उनीहरू फेरि देवताहरूको तेस्रो नेत्र देखाउँछन्, जसरी विष्णुलाई अलंकार
 देखाइएको छ, त्यस्तै देवताहरूलाई तेस्रो नेत्र दिइएको छ। तर उनको ज्ञानको तेस्रो नेत्र खुल्दैन। सत्ययुगमा
 यदि यो ज्ञान भयो, हामी यसरी गिदै जानेछौं, फेरि हामी नर्कवासी बन्नेछौं भने त राज्य-भाग्यको खुशी नै
 समाप्त हुन्छ। यो ज्ञान अहिले नै रहन्छ। तिमी मीठे-मीठे सिकीलधे प्यारा बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी
 बाबाको सम्मुख ५ हजार वर्षपछि आएका छौं फेरि आफ्नो राज्य-भाग्य लिन। फेरि ५ हजार वर्षपछि हामी
 आउनु पर्छ। हामी अलराउण्ड पार्टधारी हौ। हामी नै देवता बनेका थियौं हामी नै क्षत्रिय बन्यौं, अहिले हामी
 नै फेरि ब्राह्मण बनेका छौं। यो ज्ञान अरू कसैलाई छैन। गीता पाठशाला अर्थात् भगवानको पाठशाला।
 भगवानुवाच छ। उनीहरूले फेरि कुष्णको नाम राखिदिए। कुष्ण भगवानुवाच त कहिले पनि हुन सक्दैन।
 उनी त बच्चा थिए। उनी माथि कति धेरै कलंक लगाएका छन्— यति बच्चा थिए, यति रानीहरू चोरे। यहाँ
 त तिमी सबै आफैं भागेर आएका हौ, कसैले भगाएको होइन। सरकारको राज्यमा यदि कसैले कसैलाई
 भगायो भने त केस (मुद्दा) चल्छ। यिनीहरूको त अचम्म भयो, कति बच्चाहरू आए, भट्टी बन्नु थियो। बुढा,
 जवान, बच्चा, सबै भागेर आए। कोही परिवारका परिवार पनि आए। त्यसैले यहाँको कुरा कृष्णको साथमा
 लगाएर उल्टो-सुल्टो लेखिदिए। अखबारमा बडो धुमधाम भयो। अमेरिकाको अखबारमा छापियो— एक
 कलकत्ताको जवाहरीले भन्छ— मलाई १६१०८ रानी चाहियो, अहिले ४०० मिलेका छन्। यी सबै खेल
 हुन्। नयाँ केही होइन (नथिङ्ग न्यू)। कल्पपछि फेरि पनि यस्तै हुन्छ। यसरी नै तिमी भट्टी बन्छ। तिमीले
 देखिरहेका छौ कसरी स्थापना हुन्छ। तिमी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ। जीवनमुक्ति दातालाई आफ्नो
 बनाउनाले सेकेन्डमा तिमी वर्सा प्राप्त गर्ने हकदार बन्छौ। जनकलाई पनि सेकेन्डमा साक्षात्कार भयो।
 भनिन्छ पनि, हामीलाई जनक जस्तै ज्ञान देऊ। जनकले त त्रेतामा राजाई पाए।

बाबाले पहिला-पहिला सम्झाउनुभयो, अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— हाम्रो सामुने को बसेको
 छ? शिवको मन्दिरको अगाडि साँढे राखेको हुन्छ। साँढेमा त मनुष्य बस्छन्, निराकार शिव कसरी
 बस्नुहुन्छ? त्यसैले फेरि शंकरलाई बसाइदिए। केही पनि बुझ्दैनन्। गीतमा पनि सुन्यौ— नयनहीन को राह
 दिखाओ... सबै बुद्धिहीन अन्धा छन्। प्रजाको प्रजामाथि राज्य छ। पहिले राज्य राजाले चलाउँथे। कुनै
 कडा विकर्म गन्यो भने राजाले फैसला गर्थे। अहिले त प्रजाको प्रजामाथि राज्य छ। एक-अर्कामाथि
 न्यायाधीश छन्। आश्चर्य छ हैन। यो बेहदको नाटक हो। यो तिमीलाई थाहा छ, अरू कसैले बताउन सक्दैन।
 जुम्रा जस्तै यो ड्रामा चल्दै रहन्छ। टीक-टीक भइरहन्छ। दुनियाँको चक्र घुमिरहन्छ। यो विश्वको इतिहास-
 भूगोल कसैले जान्दैन। भन्छन् पात पनि ईश्वरको हुकुमले चल्छ। तर यो त ड्रामा हो। झिंगा यहाँबाट गयो
 फेरि कल्पपछि पनि दोहोरिनेछ। ड्रामालाई बुझ्नु पर्छ। मनुष्यले नै बुझ्दछन्। बाबाले कति राम्ररी सम्झाउनु
 हुन्छ। बाबा वर्ल्ड अलमाइटी अथोरिटी हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु। म
 स्वयं आएर पतितलाई पावन बनाउँछु। अहिले तिमी बाबाबाट शक्ति लिन्छौ मायामाथि विजय प्राप्त गर्न।
 माया दुश्मनले तिमीलाई एकदम कंगाल बनाइदिएको छ। न स्वास्थ्य, न सम्पत्ति छ। अहिले तिमीले बुझेका
 छौ— हामी विश्वको मालिक बन्छौ। त्यहाँ त स्वास्थ्य, वेल्थ, ह्यापी सबै हुन्छ।

२०७५ श्रावण २३ बुधवार ८-०८-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 परमात्मालाई नै भनिन्छ— आएर बाटो बताउनुहोस्, दया गर्नुहोस्, आएर मुक्ति जीवनमुक्ति दिनुहोस्।
 आत्माले नै पुकार्छ— हे बाबा, आएर दुःखबाट छुटाएर स्वर्गमा सुखी बनाउनुहोस्। गायन पनि छ—
 दुःखहर्ता, सुखकर्ता। बाबाले सुख दिनु भयो फेरि उहाँलाई स्वर्गमा याद गर्नु पर्ने आवश्यकता हुँदैन। सबै
 बच्चाहरूलाई सुखी बनाइदिनु हुन्छ। पहिला ६० वर्षको आयुमा बच्चाहरूलाई राज्य-भाग्य दिएर स्वयं
 वानप्रस्थमा जान्थे। बेहदका बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— म जान्दछु तिमीहरू सबैलाई मायाले धेरै दुःखी गरेको
 छ त्यसैले अहिले लिएर जान आएको छु। निर्वाणधाम वा वानप्रस्थ एउटै कुरा हो। वानप्रस्थ अर्थात्
 वाणीभन्दा परको स्थान स्वीट साइलेन्स होम। फेरि जान्छन् आफ्नो स्वीट राजधानीमा। अहिले त दुःखधाम
 छ। तिमीले भन्दछौ— हामी स्वदर्शन चक्रधारी बन्छौं र बनाउँदै रहन्छौं। सम्पूर्ण त अन्त्यमा नै बन्छौ।
 भनिन्छ— स्वदर्शन चक्रधारी विष्णु वा श्रीकृष्ण हुन्। यो कसरी हुन सक्छ? यो कुरा त तिमीले नै बुझ्न
 सक्छौ। स्वदर्शन चक्रधारीहरूलाई त नशा हुनु पर्छ— शिवबाबाले हामीलाई स्वदर्शन चक्रधारी बनाउनु
 हुन्छ। हामी सम्पूर्ण अन्त्यमा बग्नेछौं, त्यसैले अलंकार देवताहरूलाई दिइएको छ किनकि तिमी अहिले
 सम्पूर्ण बनेका छैनौ। तिमीलाई अलंकारले शोभा नै दिदैन। देवताहरू सम्पूर्ण छन्, त्यसैले उनीहरूलाई
 दिइएको छ। अच्छा!

मीठ-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बेहद ड्रामाको रहस्यलाई बुद्धिमा राखेर ‘नयाँ केही पनि छैन’ को पाठ पक्का गर्नुछ।
 वाणीभन्दा पर रहेर वानप्रस्थ अवस्थामा जानुछ।
- २) माया दुश्मनमाथि विजय प्राप्त गर्नको लागि सर्वशक्तिमान बाबाबाट शक्ति लिनु छ। ज्ञान
 नयनहीन आत्माहरूलाई ज्ञान नेत्र दिनु छ।

वरदानः— सहनशक्तिको कवच पहिरिएर, सम्पूर्ण स्थितिलाई वरण गर्ने विघ्नजित भव

आफ्नो सम्पूर्ण स्थिति वरण गर्नु अर्थात् प्राप्त गर्नको लागि ढीला-सुस्तीको बचपनलाई छोडेर
 सहनशक्तिमा मजबूत बन। सहनशक्ति नै सर्व विघ्नहरूबाट बच्ने कवच हो। जसले यो
 कवचलाई पहिरिदैन ऊ नाजुक बन्छ। फेरि बाबाको कुरा बाबालाई नै सुनाउँछ, कहिले धेरै
 उमङ्ग-उत्साहमा रहन्छ, कहिले निराश हुन्छ। अब यस उत्रिने र चढ्ने सिंढीलाई छोडेर सधैं
 उमङ्ग-उत्साहमा रह्यौ भने सम्पूर्ण स्थितिको समीप आउँछौ।

स्लोगनः— याद र सेवाको शक्तिद्वारा अनेक आत्माहरू प्रति दया गर्नु नै दयावान बन्नु हो।